

ELŐHANG

Leonard Kastner mostanában egyre többször gondolt arra, hogy vissza kéne vonulnia. Miért is ne? Az időzítés tökéletes lenne. Annyi pénzt keresett már, amiről régebben álmodni sem mert volna, ráadásul minden különösebb erőfeszítés nélkül, csupán a természetes képességeit felhasználva. A pályafutása csúcsán volt, sosem vallott kudarcot, és még egyetlen megbízást sem utasított vissza. Az ügyfelei ismerték a hírét, és azt is tudták, hogy nem érdeklik a részletek. Néhányan csak azután árulták el neki, pontosan miről van szó, miután elvállalta a munkát. Ám Leonard az idő múltával egyre visszataszítóbbnak találta a foglalkozását, és kezdte elveszíteni a keménységét. Ha az ember nem törődik semmivel, akkor nem számít neki, hogy mit csinál. De ha egyszer kételyei támadnak a tevékenységével kapcsolatban, kezd finnyásabb lenni.

Jóval nagyobb vagyont halmozott fel, mint amit valaha fel tud élni, és nem kellett veszélyes kalandokba bocsátkoznia a megélhetésért. Arra pedig végképp semmi sem kényszerítette, hogy ezt a bizonyos munkát elvállalja. De olyan sok pénzt ajánlottak fel érte, hogy egyszerűen nem tudta visszautasítani az ajánlatot.

Az elmúlt három évben összesen nem keresett ennyit, ráadásul a megbízót képviselő szolgálja az összeg felét előre oda is adta. Nem csodálkozott, hogy olyan hatalmas összeget ígértek neki. Ez is azon kevés munkák egyike volt, amikor a megbízó csak a beleegyezése után volt hajlandó elárulni, hogy mi lesz a dolga.

Még sosem kérték tőle, hogy egy nőt öljön meg. Most viszont egy még borzalmasabb bűn elkövetésével fogja befejezni a ténykedését: egy gyermek meggyilkolásával. Ráadásul nem akármilyen gyermekről volt szó, hanem magáról a trónörökösről. Politikai leszámolás? Frederick király elleni bosszú? Leonardnak nem kötötték az orrára az indítékot, és őt nem is érdekelte. Az idő múlásával kiveszett belőle minden emberség. Ez is egy olyan munka, mint a többi. Legalábbis ezt hajtogatta magában, mert elhatározta, hogy nem fog egy csúfos kudarccal búcsút inteni a pályafutásának. Csak azért tartotta visszataszítónak a feladatot, mert kedvelte a királyát és szerette a hazáját. De a király majd nemz újabb örökösöket, ha már nem gyászolja az elhunyt feleségét és újránősül. Hiszen még fiatal.

Nem volt nehéz fényes nappal bejutnia Frederick király palotájába. A palota a Lubínia fővárosára néző, régi erőd udvarán állt, és a kapuit ritkán tartották zárva. Persze őrizték őket, de szinte mindenkit beengedtek, még akkor is, amikor a király ott tartózkodott. De most nem volt ott. Négy hónappal korábban, közvetlenül a felesége temetése után, visszavonult a hegyek között fekvő téli rezidenciájába, hogy zavartalanul

gyászolhasson. A királyné megajándékozta egy trónörökössel, majd néhány nap múlva meghalt. És most valaki holtan akarja látni a csecsemőt.

Leonardot azonnal megállították volna a kapuknál, ha megneszelik, hogy kicsoda, mert igencsak rossz híre volt. De ez az álnevének, Rasztibonnak szólt. Ezen a néven a saját országában és több szomszédos államban is vérdíjat tűztek ki a fejére. Ugyanakkor senki sem tudta, hogy néz ki Rasztibon. Leonard nagyon óvatos volt, mindig eltakarta az arcát, sötét sikátorokban találkozott a megbízói embereivel, és még a hangját is elváltoztatta. Úgy tervezte, hogy itt, a saját hazájában fog visszavonulni, ahol senki sem gyanítja, hogyan szerezte a vagyonát.

A főváros egyik gazdag negyedében lakott. A háziúr és a szomszédok nem szoktak kíváncsiskodni, de ha mégis érdeklődtek a munkája felől, homályos célzásokat tett a borkereskedői vállalkozására, amellyel megtudta magyarázni a külföldi útjait. A borokat ismerte, és órákig tudott volna beszélni erről a témáról. Mégis mindenkinek gyorsan a tudomására hozta, hogy nincs ideje a léha beszélgetésekre, ezért barátságosan fickónak tartották, és többnyire békén hagyták. Leonardnak pontosan ez volt a célja. A foglalkozása miatt nem barátkozhatott senkivel, csak a magafajtajával. De még akkor is fennállt a szakmai féltékenység veszélye.

A gyerekszoba szárnyába már nem volt olyan könnyű bejutni, de Leonard találékony volt. Kifigyelte, kik vigyáznak Frederick örökösére, és az éjszakai szolgálólányt szemelte ki magának.

A szerény külsejű, fiatal özvegyet Helgának hívták. Ő is szoptatta még a kisbabáját, és ennek köszönhette a munkát a palotában. Leonardnak egy hét alatt sikerült az ágyába csalnia a nőt. Akkor találkozgattak, amikor a szolgálólány rövid látogatásokat tett a városban a családjánál. Nem csoda, hogy ilyen hamar le tudta venni a lábáról, mert a sötétbarna hajú, kék szemű, húszas éveinek végén járó Leonard igen jóképű fiatalembernek számított. A nők most is ugyanolyan vonzónak tartották, mint régen, amikor még nem volt hidegvérű bérgyilkos. Helgát is meg kell majd ölnie, ha tényleg a hazájában akar letelepedni. Ha életben hagyja, később felismerheti.

Újabb három hét telt el, mire sikerült rábeszélnie Helgát, hogy a palotában, az ő szobájában legyen a következő légyott, méghozzá akkor, amikor a másik szolgálólánynak szabadnapja van, és nem tartózkodik a helyiségben. Helga azt mondta neki, hogy éjjel egy lélek sem lép be az épületnek abba a szárnyába, kivéve a két őrt, aki kétszer is körbejár az éjszaka folyamán. A nő eleinte mégis húzódozott, mert félt, hogy elveszíti az állását, ha valahogy mégis ott találják a férfit. Az aggodalma némiképpen jogos volt, hiszen a palotában éjszaka megduplázták az őrök számát. Ám végül győzött a szenvedély, és Helga nyitva hagyta Leonard előtt az ajtókat. Csak rövid ideig kellett rejtőzködni, amíg a két őrszem elhagyta azt az épületrészt.

Végül mégsem ölte meg a nőt. Nem volt rá szükség. Vele egy újabb álnevet használt, nem mintha leplezni

akarta volna a bűnét, hanem azért, mert nem akarta, hogy Helga vagy bárki más, összefüggést találjon Leonard Kastner és Rasztibon között. Nem állt szándékában leplezni a bűnét. Akárki bérelte fel, hallania kell róla. De nem tartotta fontosnak megölni a szoptatós dajkát is, amikor elég, ha altatót tesz a borába, és egy időre elkábítja. De még emiatt is büntudata volt.

Az elmúlt hónap során megkedvelte Helgát, és ez a fordulat alaposan megváltoztatta az eredeti tervét. Így a visszavonulása után mégsem telepedhet le a saját országában, mert a nő később felismerheti. Az utolsó nap hozta meg ezt a gyors döntést, és az idő rövidsége miatt már csak egy számára ismeretlen altatóport tudott beszerezni. Fogalma sem volt, meddig tart a hatása, ezért sietnie kellett. Az utolsó pillanatban támadt még egy ötlete: hátrakötözte Helga kezét, nehogy a merénylő cinkosának tartsák. Aztán képtelen volt a szobájában végezni a gyermekkel, ahol a nő felébredhet és megláthatja. Helga imádta a király gyermeket, és mindig azt mondogatta, hogy ugyanúgy szereti, mint a sajátját.

Pedig Leonard a helyszínen akarta elvégezni a munkát, hiszen az sokkal kevesebb kockázattal járt volna. De aztán az ágyon heverő Helgára pillantott, és eszébe jutott, hogy nemsokára felébredhet. Ezért inkább körülnézett, hogy kerítsen egy zsákot. A hatalmas helyiségben egyetlen zsákot sem talált. A királyi gyermeket fényűző környezetben nevelték, aranykanállal etették, szaténnal bélelt, finom csipkével és ékkövekkel díszí-

tett bölcsője egy kisebb vagyont ért. A polcon drága játékok sorakoztak, amelyekkel még nem is tudott játszani, mert túl kicsi volt. A fal mellett álló szekrények tele voltak ruhákkal. A legtöbbet ki fogja nőni, mielőtt még felvenné.

A dajkák számára nem volt ágy a gyerekszobában. Mindig ébren kellett lenniük, amíg szolgálatban voltak, ezért dolgoztak felváltva. Mindkettőnek volt egy kis szobája, ahol aludhattak, amíg a másik vigyázott a trónörökösre, és ott gondoskodhatott a saját kisbabájáról is. A gyerekszoba egyik sarkában Leonard meglátott egy halom párnát, többféle méretben. Ezeket valószínűleg akkor használták, amikor a gyerekek megengedték, hogy a padlón játsszon. Leonard kirántott egy nagyobbat a halom aljából, végigvágta a varrás mentén, és kihúzta belőle a tömést. Aztán vágott még három lyukat az anyagba, hogy elég levegő jusson be. Ez is megteszi zsák helyett.

Nem késlekedett tovább, hanem egy gyors mozdulattal a párnahuzatba csúsztotta a csecsemőt. De ügyelt arra, nehogy felébressze a kislányt. A baba négy hónapos volt, és Leonard attól tartott, hogy ha felébred, sírni kezd. Még végig kellett mennie egy hosszú folyosón, leosonni a lépcsőn, és kisurranni az oldalajtón, amelyen át bejutott az épületbe. Közben persze el kellett kerülnie a két őrszemet. Nem nehéz feladat, ha a kisbaba alszik.

Előző éjszaka egy kötelet erősített az erődítmény hátsó falához, ami nem a városra nézett. A lovát is ott

hagyta aznap este egy fás ligetben. Azért tette ezeket az előkészületeket, mert éjjel az erődöt szigorúan őrizték, és egy másik menekülési útvonalra volt szüksége. A falakon azonban újabb kihívások vártak rá. Lubínia nem állt háborúban egy országgal sem, éjszaka mégis sok katona járőrözött a bástyákon.

Szerencsére borús volt az éjjel. A lámpák megvilágították a várudvart, de a falak mentén sötét árnyak rejtették el, amikor gyorsan átsurrant az udvaron. Minden baj nélkül eljutott az erőd falához, és felment a bástyára vezető, keskeny lépcsőn. A baba még mindig aludt. Az örök valószínűleg a homlokzat falánál jártak. Még néhány pillanat, és kint lesz az erődből. Az övéhez kellett kötnie a párnahuzatból készített zsákot, hogy mindkét kezét használni tudja. Lefelé menet a zsák enyhén kilengett, és egyszer a falhoz csapódott. Egy halk nyávogó hang jött ki belőle, de rajta kívül senki sem volt a közelben, úgyhogy csak ő hallotta.

Végül sikerült a lovához érnie, és felpattant a nyeregbe. A zsákot a kabátja alá gyúrta. Most már nem szűrődött ki belőle egyetlen hang sem. Kemény iramban átlovagolt az Alpok láncain, és meg sem állt hajnalig. Végül egy tisztásra ért, és leugrott a lováról. Távol van mindentől és mindenkitől. Eljött az idő. Gyorsan elvégzi a munkáját. Amióta megtudta, milyen feladat vár rá, mindennap élte a kést, amit használni fog.

Kivette a csomagot a kabátja alól, kinyitotta a párnahuzatot, és hagyta, hogy a földre hulljon. Egyik kezében az alvó kisbabát tartotta, a másikkal előhúzta

a kést a csizmájából, és az aprócska nyakra helyezte a pengét. Ez az ártatlan csöppség nem érdemelte meg a halált; inkább annak kéne meghalnia, aki felbérelte. De Leonardnak nem volt választása. Tudta, hogy csak egy eszköz. Ha nem vállalja el a megbízást, akkor valaki más fogja megtenni. Ő legalább a lehető legkisebb fájdalommal fog végezni vele.

A kelleténél tovább habozott.

A karjában heverő csecsemő felébredt. Egyenesen a szemébe nézett – és elmosolyodott.